

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/12/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1716201696
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1716201696.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci navrhovateľa (povinného platiť výživné): B. V. , narodený dňa XX.XX.XXXX, bytom S., F. K. č. 9, adresa na doručovanie S., Q. č. XX, zastúpený JUDr. Kristínou Piovarčiovou ml., advokátkou v Košiciach, Štúrova č. 20, proti tomu, kto je oprávnený poberať výživné: X. V. , narodený dňa X.X.XXXX, bytom Q., S. č. XX, zastúpený matkou A. Q. V., narodená dňa XX.X.XXXXX, bytom Q., S. č. XX, o návrhu navrhovateľa na zníženie výživného na plnoleté dieťa, s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 24. januára 2017, č.k. 39 C 97/2016-41, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 24. januára 2017, č.k. 39 C 97/2016-41,

vo výroku, ktorý súd návrh na zníženie výživného zamietol, **p o t v r d z u j e ;**
vo výroku, ktorým súd priznal navrhovateľovi nárok na náhradu trov konania, **z m e ň u j e tak,** že žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov konania.

II. Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Okresný súd Pezinok rozsudkom zo dňa 24.1.2017, č.k. 39 C 97/2016-41, návrh na zníženie výživného zamietol a navrhovateľovi (oprávnenému poberať výživné) priznal nárok na náhradu trov konania. Nevyhovел tak návrhu otca (výživou povinného) na zníženie vyživovacej povinnosti k synovi zo sumy 180,- € mesačne na sumu rovnajúcu sa 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené dieťa mesačne, keď mal otec za to, že od poslednej úpravy výživného (rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 20.5.2014, sp.zn.

11 P 273/2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 3.2.2015, sp.zn. 11 CoP 350/2014) došlo k podstatnej negatívnej zmene pomerov na jeho strane, spočívajúcej v tom, že minul úspory, rodina mu už odmieta poskytovať bývanie a žije prakticky ako bezdomovec na hranici biedy. Z týchto dôvodov nie je schopný platiť výživné ani vo výške pred ostatným zvýšením, dôsledkom čoho je trestne stíhaný a je proti nemu vedená exekúcia. V jeho veku je na trhu práce neuplatniteľný, pravidelne sa hlási na úrade práce, navštevuje všetky ponúkané inzeráty a konkurzy. V prípade úspechu mu je spravidla ponúknutá krátkodobá práca na dohodu o pracovnej činnosti. Aj v súčasnosti pracuje ako pomocný robotník a dosahuje príjem 90,-- € mesačne.

1.2. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanovením § 62 ods. 1, ods. 2, § 78 ods. 1 Zákona o rodine (zákon č. 36/2005 Z.z.), § 156, § 157 Civilného mimosporového poriadku (zákon č. 161/2015 Z.z.) a vyvodil záver, že otec podal návrh na zníženie výživného nedôvodne. V konaní nebolo preukázané, že by oproti ostatnej úprave vyživovacej povinnosti došlo k podstatnej zmene pomerov na strane otca (výživou povinného), či k zníženiu potrieb navrhovateľa (oprávneného poberať výživné). Rovnako ako vo februári 2015 nemá otec stále zamestnanie s trvalým príjmom, žiadna ďalšia vyživovacia povinnosť

mu nepríbudla, naopak odpadla mu ďalšia vyživovacia povinnosť k plnoletej dcére W.. Potreby jeho syna (výživou oprávneného) sa nezmenili, naďalej sa pripravuje na budúce povolanie (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie napadnutým rozsudkom). Od ostatnej úpravy výšky vyživovacej povinnosti otca (3.2.2015) nepoklesla životná úroveň otca, ani jeho syna. Otec podal návrh na zníženie výživného po ôsmich mesiacoch po tom, ako Krajský súd v Bratislave potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (zvýšenie výživného a zamietnutý návrh otca na zníženie výživného). Od poslednej úpravy výživného na strane otca teda nebolo preukázané, žeby nastali také podstatné (trvalé nie prechodné) zmeny, ktoré by odôvodňovali zníženie výživného na syna. Nestotožnil sa s argumentáciou otca, že nemôže uhrádzať výživné ako v minimálnom rozsahu. Okrem toho, že otec návrh na zníženie výživného podal 8 mesiacov od poslednej úpravy výživného, ktorú potvrdil aj Krajský súd v Bratislave, otec je 6 rokov bez práce a iný relevantný dôvod na podporu svojho návrhu neuviedol.

1.3. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z.) a v konaní úspešnému navrhovateľovi (výživou oprávnenému) priznal nárok na náhradu trov konania s tým, že o konkrétnej výške náhrady trov konania navrhovateľa nebude nutné rozhodovať po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že mu doposiaľ žiadne trovy konania nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolacie otec (výživou povinný) dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, g/, h/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Úlohou súdu prvej inštancie bolo dôsledne zistiť pomery účastníkov, vypočítať ich, ich tvrdenia verifikovať listinnými dôkazmi, vyhodnotiť ich, čo sa nestalo. Vytýkal súdu nesprávne vyhodnotenie schopností, možností, majetkových pomerov na jeho strane, avšak na strane výživou oprávneného považoval tieto za preukázané a pravdivé. Súd nezvážil prípadné zníženie výživného aj na inú než navrhovanú výšku, k veci nepristupoval individuálne. Rozsudok nespĺňa základné požiadavky kladené na odôvodnenie podľa ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p., čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a v dôsledku nepresvedčivosti, nedostatočného odôvodnenia, je nepreskúmateľný. Súd nedal odpoveď na otázky nastolené v konaní, ktoré mali pre vec podstatný význam a objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Priebeh jeho zamestnania od roku 2009 bol preukázaný už v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp.zn. 12 P 33/2013, resp. pod sp.zn. 11 P 273/2012. Do roku 2009 bol zamestnaný v spoločnosti U.S.Steel Košice a z dôvodu znižovania stavu zamestnancov prišiel o prácu. Potom sa pol roka staral o svoju starú ťažko chorú mamu do jej smrti, v roku 2010 pracoval ako finančný agent (do 5.11.2012), v dôsledku nízkeho príjmu z tejto činnosti si začal požičiavať, po ukončení tejto činnosti bol zaevidovaný do zoznamu uchádzačov o zamestnanie. Titulom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov s matkou X. jej mal vyplatiť vyrovnací podiel v sume XXX.XXX,-- Sk a na tento účel si vzal úver v sume XXX.XXX,-- Sk, ktorý nevedel splácať a v dôsledku toho bol nútený predať byt v S. na F. K. v júli 2012. Po tom, ako prišiel o byt, dočasne mu umožnila bývať jeho sestra v jej byte a finančne mu pomáhala. Tieto skutočnosti odôvodnili nemožnosť platiť výživné v určenej sume. Skutočnosť, že mu odpadla vyživovacia povinnosť k dcére W., bola známa už pri rozhodovaní o právoplatnej úprave. Dieťaťom uvádzané výdavky v sume 335,-- € nie sú špecifikované a považuje ich za nadhodnotené, nekorešponujú s jeho životnou úrovňou. Podstatná zmena pomerov na jeho strane spočíva v tom, že začal žiť s priateľkou A. I. v jej byte v S., na Y. č. 3, kde je od 19.12.2016 prihlásený k trvalému pobytu. Do 31.12.2016 pracoval na základe dohody o pracovnej činnosti s priemerným čistým mesačným príjmom za obdobie apríl 2015 až december 2015 v sume 43,94 €, za obdobie január 2016 až december 2016 v sume 46,84 €, od 31.1.2016 má riadne uzavretú pracovnú zmluvu na dobu neurčitú s priemerným čistým mesačným príjmom v sume 365,36 € a iný príjem nemá. Jeho priateľka je zamestnaná ako odborný referent na Krajskom súde v Košiciach s priemerným čistým mesačným príjmom 600,-- €. Priateľka uhrádza náklady na bývanie v sume 150,-- €, na čo jej prispieva polovicou v sume 75,-- €. Jeho ďalšie výdavky sú 10,-- € za mobil, 22,-- € cestovné, cca 60,-- € strava, cca 10,-- € hygienické potreby, cca 20,-- € oblečenie a obuv, výživné platí v sume 100,-- € mesačne na obe deti. Proti nemu je vedené exekučné konanie pod sp.zn. EX 3726/2014 na vymoženie dlžného a bežného výživného. Rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 11.12.2015, sp.zn. 1 T 62/2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 8.11.2016, sp.zn. 3 To 37/2016, bol uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní

troch mesiacov s podmieneným odkladom v trvaní 12 mesiacov a zároveň bol zaviazaný zaplatiť dlžné výživné v sume 3.478,-- € a riadne výživné k maloletému P. V., narodený dňa XX.X.XXXX, v sume 150,-- € mesačne, k plnoletému X. V., narodený dňa X.X.XXXX, v sume 180,-- € mesačne. Na zaplatenie (jeho) dlžného výživného si jeho priateľka zobrala spotrebný úver. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a znížiť jeho vyživovaciu povinnosť zo sumy 150,-- € (zrejme mal na mysli sumu 180,-- €; poznámka odvolacieho súdu) mesačne na výživné vo výške rovnajúcej sa 30 % zo sumy životného minima; alternatívne zrušiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu sa vyjadrila zástupkyňa výživou oprávneného A. Q. V.. Uviedla, že otec žiadal znížiť výživné k plnoletému X. zo sumy 180,-- € mesačne a aj k už plnoletému P. zo sumy 150,-- € mesačne, u oboch na sumu rovnajúcu sa 30 % zo sumy životného minima. Napriek takto súdom určenej vyživovacej povinnosti otec posielal sumu 120,-- € mesačne na obe deti, vo februári 2017 poslal dlžné výživné do 11.12.2015 v sume 3.478,-- € a od decembra 2015 opätovne až doteraz (do vyjadrenia) neplatí výživné v súdom určenej výške, čím (opätovne) má dlh na výživnom v sume 4.270,-- €. Tvrdenie otca detí o jeho príjmoch považuje za nereálne; otec neudáva skutočné príjmy, z ktorých platí výživné 120,-- € mesačne a financuje svoj nákladný život. Z jej dostupných informácií je zjavné, že chodíva do zamestnania každý deň, vozí sa autom, ktoré prepísal na svoju priateľku, ale ho naďalej využíva on, absolvuje nákladné dovolenky s priateľkou, svoje finančné prostriedky si ukladá na účet svojej priateľky. Hoci uvádza trvalý pobyt na adrese svojej priateľky, naďalej býva v byte v S., na Q. ul. č. XX, z dôvodu užívania ktorého uhrádza všetky výdavky. Okrem toho netají skutočnosť, že má svoju advokátku už dlhé roky, ktorú tiež financuje sám. Vo vyjadrení ďalej uviedla, že X. dňa 14.6.2017 ukončil štúdium na Strednej priemyselnej škole automobilovej v Trnave a od 15.6.2017 je zamestnaný v spoločnosti B. W. v O. na dobu určitú jeden rok so skúšobnou dobou tri mesiace. Túto skutočnosť oznámila jeho otcovi dňa 15.6.2017. Odvolaciemu súdu navrhla zamietnuť návrh na zníženie výživného a prikázať otcovi uhradiť celkový dlh na výživnom a naďalej si plniť svoju povinnosť voči svojim deťom.

4. Výživou povinný sa k vyjadreniu nevyjadril, nadväzne na skutočnosť, že jeho syn X. ukončil prípravu na budúce povolanie, nenavrhol súdu žiaden procesný postup.

5. Odvolací súd preskúmal vec v odvolaní napadnutom rozsahu bez viazanosti dôvodmi odvolania [§ 65, § 66, § 395 ods. 1, ods. 2 Civilného mimosporového poriadku (zákon č. 161/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.m.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie [nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem, § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p., ktorým bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený zákon č. 99/1963 Zb. (Občiansky súdny poriadok; O.s.p.); § 2 ods. 1 C.m.p.] a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd zamietol návrh otca na zníženie jeho vyživovacej povinnosti k dospelému synovi X., je vecne a právne správny a ako taký potvrdil (§ 2 ods. 1 C.m.p., § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.). Keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

6. Konanie o zníženie výživného bolo začaté za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Nepochybne do 30.6.2016, aj po 1.7.2016, konanie o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností je konanie, ktoré možno začať len na návrh (u plnoletých detí). Do 30.6.2016 odvolací súd nebol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 209 ods. 1, ods. 3, § 212 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) s obmedzením uvedeným v ustanovení § 206 ods. 2, § 81 ods. 1, § 120 ods. 2 O.s.p.), teda že odvolací súd nebol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (len) v konaniach o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom; po 1.7.2016 s obmedzením podľa § 65, § 66 C.m.p. Aj po 1.7.2016 konanie o výkon rodičovských práv a povinností k plnoletým deťom je možné začať len na návrh (§ 78 ods. 1 Zákona o rodine). Odvolací súd v predmetnej právnej veci, keďže konanie bolo možné začať len na návrh, v ktorom bol navrhovateľ povinný vyčerpať všetkým spôsobom uviesť rozhodujúce právne skutočnosti v rozhodnom období (v čase od poslednej úpravy výživného, teda od februára 2015 a ďalej) a označiť a predložiť dôkazy svojho tvrdenia, je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie ku dňu jeho rozhodnutia (len) v súčinnosti s účastníkmi konania, (len) v možnostiach, ktoré mu účastníci konania poskytli. Za takejto situácie potom súd prvej inštancie použil správne zákonné ustanovenie, na základe vykonaných dôkazov dospel ku správnym skutkovým zisteniam; nebolo potrebné doplniť dokazovanie. Rovnako aj odvolací

súd vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení a zo skutočností, ktoré vyšli najavo najneskôr do konca lehoty na podanie odvolania. Otec však v odvolaní včas podanom ani len netvrdil (nestalo sa tak ani v konaní pred súdom prvej inštancie) skutočnosti rozhodujúce pre objektívne posúdenie jeho nároku na zníženie vyživovacej povinnosti k synovi X., potom ani nepreukázal, a síce aké boli a sú v rozhodnom čase (od februára 2015 naďalej) jeho osobné, rodinné, (osobitne) majetkové, zárobkové pomery, vzdelanie, prečo riadne nepracoval a nepracuje. Uvádzal skutočnosti, ktoré sa stali v období predchádzajúcej úpravy výživného. Pre konanie v predmetnej právnej veci pre splnenie si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti nestačí odkázať na iné súdne konania.

7. Konanie o zníženie vyživovacej povinnosti otca k synovi X., ako je uvedené vyššie, bolo možné začať len na návrh otca, keďže syn bol už plnoletý, čo sa aj stalo. To okrem iného znamená, že navrhovateľ musel a musí v návrhu na začatie konania a v priebehu celého konania plniť si svoju povinnosť tvrdenia a následne dôkaznú povinnosť, čo sa nestalo dostatočne ani prostredníctvom dožiadaného súdu. V odvolacom konaní výživou povinný vedel, že jeho syn X. ukončil prípravu na budúce povolanie dňa 14.6.2017 a že od 15.6.2017 je schopný sám sa živiť, avšak v tejto súvislosti neurobil nič, nenavrhol žiaden procesný postup, a tak sa odvolací súd touto rozhodujúcou právnou skutočnosťou zaoberať nemohol a pri rozhodovaní na ňu prihliadať.

8. Dôvody odvolania dané nie sú. Odvolateľ uvádzal veľmi všeobecné dôvody, z ktorých ani výkladom nemožno vyvodíť, akého pochybenia sa súd prvej inštancie dopustil, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie. Odvolateľ podrobne neuviedol, akým (konkrétnym, kedy) nesprávnym procesným postupom mu súd znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva (presne ktoré), v akom rozsahu, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; aká iná vada v konaní pred súdom prvej inštancie vznikla, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; aké iné sú ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neuplatnil. Ak odvolateľ v konaní pred súdom prvej inštancie vyčerpávajúcym spôsobom nesplnil svoju povinnosť tvrdenia a následne dôkaznú povinnosť, súd prvej inštancie správne postupoval, keď vychádzal (len) zo skutočností tvrdených a preukázaných, predovšetkým výživou oprávneným, a následne na základe takto vykonaných dôkazov súd dospel k uvedeným v napadnutom rozsudku a následne na takto vykonané dôkazy vec rozhodol správne aj po právnej stránke. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené súdu procesným predpisom. Ak rodič (predovšetkým výživou povinný) si nesplní povinnosť tvrdenia, ale ani dôkaznú povinnosť o jeho skutočnom majetku, príjmoch, o čo ide v prejednávanej veci, zákonodarcia dovoľuje súdu postupovať podľa ustanovenia § 63 ods. 1 Zákona o rodine a uzavrieť, že výška jeho priemerného mesačného príjmu predstavuje dvadsaťnásobok sumy životného minima. V konaní sa nevyskytla vada, takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať (§ 67 C.m.p.). Odvolací súd nemal zákonnú možnosť prípadne doplniť dokazovanie, ktoré by pre zistenie skutočného stavu veci bolo potrebné vykonať, pretože sám odvolateľ neuvádzal podrobne skutočnosti, ktoré by vyvstali ako sporné (§ 68 C.m.p.).

9. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/2008), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008].

10. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neutržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo

účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby sudy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

11. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania (súvisiaci výrok) odvolací súd zmenil (§ 388 C.s.p.; § 2 ods. 1 C.m.p.) a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (pred súdom prvej inštancie). Konanie o výživnom (či už ide o určenie, zmenu, zrušenie) upravuje Civilný mimosporový poriadok, ktorý v ustanovení § 52 zakotvil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Pre konanie o zníženie výživného tento zákon inak neustanovuje, výživou oprávnený nežiadal priznať nárok na náhradu trov konania. V tomto rozsahu potom súd prvej inštancie rozhodol nesprávne, keď výživou oprávnenému (označený ako navrhovateľ) priznal nárok na náhradu trov konania.

12. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p., § 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

13. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 52 C.m.p.); § 2 ods. 1 C.m.p., § 378 ods. 1 C.s.p.), keď zákon neustanovuje inak.

14. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).